

Posudek teoretické diplomové práce

Šárka Slezáková se dlouhodobě zajímá o fenomén časosběrného filmu. Ve své magisterské teoretické práci se zabývá touto metodou a jejími různými podobami nejen v České republice, ale i ve světovém kontextu. Z tohoto hlediska je její práce zcela novátorská, protože tak zevrubně nebyl tento fenomén ještě popsán.

Slezákové se podařilo vypátrat velké množství zahraničních časosběrných projektů.

Základním počinem časosběrného natáčení lze nazvat britský projekt *Seven Up*, režiséra Michaela Apteda, který byl zahájen v roce 1964 a v sedmiletých periodách sleduje 14 dětí a posléze dospělých Britů. Na začátku tohoto počinu byla otázka nakolik sociální původ limituje člověka. Poslední díl vznikl v roce 2012 a počítá se s jeho pokračováním. Slezáková popisuje jak vznik, tak průběh realizace a jejím velmi zajímavým zjištěním je to, že tento formát byl postupně převzat televizemi jiných zemí a vznikly tak jeho mutace ruské, japonské, jihoafrické i americké.

Dalším pozoruhodný projekt vznikl v roce 1961 v tehdejší Německé demokratické republice pod souhrnným názvem *Golzow*, podle jména vesnice, kde byl natáčen. Tam začal režisér Winfried Junge sledovat jednu třídu dětí od první třídy. Projekt byl ukončen v roce 2007 a v jeho rámci vzniklo 20 filmů v celkové stopáži 43 hodin. V cyklu filmů byl zachycen i dějinný zlom roku 1989 a 1990, kdy přestala existovat Německá demokratická republika a došlo ke sjednocení dvou německých států, což se zajímavě odrazilo v životech sledovaných protagonistů. Tento projekt byl zařazen do Guinnessovy knihy rekordů jako nejdéle běžící filmařský projekt.

Slezáková dále objevila různé časosběrné projekty v Austrálii, Belgii, Francii, Dánsku, Německu, Holandsku a Švédsku.

To vše vyžadovalo rozsáhlou rešeršní práci, která je v takovém rozsahu u diplomových prací neobvyklá.

Slezáková se věnuje i časosběrnému filmu v České republice a dává jej do souvislostí se světovou tvorbou.

Na začátku své práce si Slezáková všimá, že nejdříve byl časosběrný model využit v přírodovědeckých filmech, kdy byly takto sledovány různé přírodní děje v zrychleném čase. Tím se výrazně proslavila česká vědecká kinematografie.

Slezáková se zabývá počáteční ideou časosběrných projektů, výběrem protagonistů, různými modely natáčení i střihu sběrných filmů i jejich diváckou recepcí. V závěru práce píše i o vlastním časosběrném projektu, na kterém průběžně pracuje.

V závěru své práce dodává, že by se fenoménu časosběrného filmu chtěla věnovat i nadále a ještě podrobněji prozkoumat a popsat jeho různé podoby, jak české, tak i světové.

Zdá se, že tento fenomén je zcela nepopsaný a proto je, jak diplomová práce studentky Šárka Slezákové, tak i její záměr dále se tématem zabývat, velmi přínosný.

Doporučuji práci k obhajobě.

Doc. MgA Helena Třeštíková
Vedoucí práce